

– Eg biði altíð til Gud, áðrenn eg fari á pallin

men eisini spennandi. So vónandi loysast trupulleikarnir á tann hátt, at eg kann fara upp aftur til Føroyar.

Tónleikararnir í mínum orkestri søgdu: »Der skal vi altså op igen og have en endnu bedre oplevelse af publikum og så finde et bedre tidspunkt og på forhånd vide, at tingene er i orden«. Vit hava lært nógv av hesum, tað er heilt víst.

Við hvørt ert tú noyddur at fara um mörk

– Hvat heldur tú um føroyska tónleikalívið eftir at hava verið úti í »stóru verð«?

– Eg fór avstað fyrri at fáa nýggjar avbjóðingar, sum eg ikki fekk tá og heldur ikki hevði havt fingið, um eg búði har uppi. So á hasum økinum havi eg ikki broytt hugsan, men tað er nógv, sum eg siggi øðrvísi upp á, tá eg nú komi heim. Taka vit føroysku plátuvinnuna, so haldi eg, at alt ov nógv verður givið út í sama stíli. Eg skilji tað væl - tað snýr seg um at tora at fara um mörkini. Tað er nakað, sum føroyingar hava ógvuliga trupult við at gera, men sum eg mátti læra, tá eg kom til Danmarkar. Eg havi gjørt tað spakuliga, og eg haldi sjálv, at eg havi gjørt tað trygt. Trupulleikin er, at tað er ringt at menna seg í einum lítillum samfelag sum í Føroyum. Har eru so nógv listarfólk - og serliga nógvir sangarar - men teir tora ikki at bróta tey mörk, sum eg haldi, teir áttu at brotið. Tað er neyðugt, tí tú mennir teg bert, um tú fer

um mörkini í tær sjálvum, og letur teg upp fyrri nýggi-um tingum.

Tað er ótrúliga týðningarmikið, at tú hevur antennumar úti alla tíðina har, sum nakað hendir. Har er jú útvarpið og plátuhandlarnir við nógvum útlenskum plátum, sum tú átti at fingið inspiratiónir frá. Tað kundi givið fólk mót til at kasta seg út og tikið nakrar kjansir. Eg havi tikið nógvur kjansir í mínum lívi. Tað hevur ikki altíð gingið væl - men tað gongur eisini væl. Tað eru tvinnar síður við hesum, og tað eigur tú at taka við í hesi bransju.

Mugu hava fjóltáttadan tónleik

– Er tað eftir tíni hugsan hent nakað nýtt í føroyskum rocktónleiki seinnu árin?

– Taka vit plátuna hjá beiggja mínum (Regini Guttesen), haldi eg, at ein menning er hend. Hann hevur blandað nakrar inspiratiónir frá einum orkestrið sum Toto við onkrum, ið líkast hip hop. Tað haldi eg er spennandi - og at fara um mörk. Tú veist ikki, um fólk keypa slíkan tónleik. Tað er ótrúkiligt - serliga í Føroyum. Tað, sum selur mest, er enn tað sama sum Jodle Birge í Danmark - altso uttan at vera frek, men soleiðis er tað - tað er slíkt, ið fær pengar í kassan. Hasum stílinum er ov nógv av í Føroyum í mun til so nógv listarfólk, sum eru. Tað er synd, at vit ikki nýta teir eitt sindur meira, og at teir ikki brúka seg sjálvan. Teir geva áhoyrarum tað, sum teir

halda, fólk fegin vilja hava. Men tað ber ikki til at menna oyri, um tú ongantíð hoyrir annað enn tað.

Tempoið í Føroyum er ikki serliga høgt, og fólk hava góða tíð, sum kundi verið nýtt til at royna okkurt nýtt. Føroyar hava eisini eitt avmarkað áhoyraratal, og um tú vil nakað við tónleiknum, skalt tú eisini hava ein vilja til at koma út um landoddarnar.

– Hvat við at vísa, at eg eri føroyingur, og at eg eisini eri før fyrri at klára meg? Tað veit eg, at vit kunnu, um viljin er har. Tað krevur nógv megi, men eg haldi, at tað er vert at royna. Eg gjørdi tað, og tað er gingið framá hóast spakuliga alla tíðina. Eg havi so avgjört ment meg og geri tað framvegis. Altso - tikið nakrar kjansir fleiri fyrri tykkara egnu skyld! Eg veit, at tað eru nógvir tónleikarar, sum ikki tíma at spæla tann tónleik, teir eru noyddir at spæla, og tað er eitt sindur spell.

Glað fyrri mín kristna uppvøkstur

– Hvønn týðning hevur uppvøkstur í einum baptistiskum umhvørvi havt fyrri teg, og hvat merkir tað fyrri teg í dag?

– Eg eri uppvaksin í einum kristnum heimi, har eg havi lært at seta mörk. Nú havi eg just tosað um at fara um mörk - at bróta mörk, men tað eru jú tvær síður av somu søk. Tú ert noyddur til at seta nøkur mörk fyrri at kunna fara um tey. Eg hugsi meg altíð við um,

áðrenn eg taki eitt nýtt stig, og tað haldi eg avgjört er nakað, sum foreldur míni hava lært meg. Eg eri ótrúliga glað fyrri mín kristna uppvøkstur, tí eg kenni, at eg nýti hann framvegis. Tað hevur givið mær eina fantastiska styrki hvørja ferð, eg skal inn á pallin. Eg eri ógvuliga spontan av náttúr, men eg biði til Gud, áðrenn eg skal framføra og fáa eina styrki, sum ger, at eg framvegis kann vera eg sjálv.

Tónleikaliga er tað mest innan heimið eg havi fingið loyvi til at vera náttúrligi. Eg eri ongantíð pressað til at spæla tónleik, og tað eri eg ótrúliga glað fyrri. Annars haldi eg, at eg hevði vamlast við tað. Bæði foreldur míni eru ógvuliga musikalisk, og tað hevur altíð verið nógvur tónleikur rundan um meg. Pápi mín hevur sitið og spælt gittara í einum horni uttan at føra seg fram, men tað hevur givið mær so nógv, at hann bara hevur verið har við tí rytmi, sum liggur í honum. Og so mamma mín við sínum stóru musikalsku oyrum - eg havi ongantíð hoyrt hana syngja ein falskan tóna.

Alt hetta fór fram á einum slíkum stóði, at vit hugnaðu okkum við tí. Tað vóru ikki serliga nógv ljóðføri í okkara heimi, so vit máttu syngja fyrri restina. Mamma mín elskaði at ganga runt og syngja, og so lögdu vit aðrar stemmur til. Eg minnist, at eg var tann, ið royndi at fáa øll onnur við, so vit kundu fáa okkurt fleiræddað fram. Soleiðis gjørdur vit bara - tað er ikki beinleiðis

arransjeraður tónleikur, eg eri uppvaksin við. Tað var ikki fyrr enn eg gjørdist tannáringur, at eg fór út at finna tann tónleik, mær dámdi. Men hitt hevur givið mær nógv - at vit kundu sleppa at vera náttúrlig og gera tónleik úr ongum.

– Hvat tú havt trupulleikar við at skapa tær eitt publikum uttan fyrri tað umhvørvið, tú ert vaksin upp í?

– Sjálvandi havi eg gjørt mær nakrar tankar um tað. Men nú havi eg ongantíð givið mær sjálvvari loyvi til at vera eg sjálv, og ongantíð verið fanatisk, tí tað haldi eg ikki, at nøkur orsök er til. Tí havi eg eisini havt ein rættuliga kenningar uttan fyrri samkomuna, og tað hevur sum menniska givið mær møguleikar fyrri at menna nakrar aðrar síður. Eg havi í dag eitt publikum, sum bæði kemur uttanfrá og innanfrá tí umhvørvi, eg sjálv eri vaksin upp í. Og tað er júst tí, at eg sjálv havi flutt meg frítt. Eg havi ongantíð verið bangin fyrri at læra fólk at kenna. Tað er so týðningarmikið, at tú ger tað, tú kennir er best.

Komi helst aftur higar at undirvísa

– Hvørjar eru tína framtíðarætlanir?

– Eg havi altíð onkrar ætlanir, men eisini nøkur alternativ. Eg hugsi altíð í alternativum, so tað er nakað, sum kann taka yvir, tá okkurt annað ikki ber til. Framtíðarætlanirnar eru fyrst og fremst at gera konservatori-útbúgvingina lidna og síð-

an at royan at fáa eina nýggja fløgu út og í tí sambandi at skipa fyrri eini norðurlandskari turné. Tað er tað, eg arbeiði við nú við tí orkestri, sum eg eri so glað fyrri og arbeiði væl saman við. Og síðani kundi eg hugsað mær at komið aftur til Føroyar og hildið skeið bæði í samanspæli og sang - bæði í stórum bólkum og sum einkultundirvísing. Júst tí at eg haldi, at tað er so stórir mangul upp á undirvísing í rútmiskum sangi har uppi. Tað havi eg havt hug til leingi og vóni, at tað verður møgulegt. Eg havi altíð havt hug at læra onnur.

– Nær kemur tú aftur við Nordic Band?

– Tað tori eg als ikki at tosa um. Eg skal fyrst sodna seinasta túrin. Og so skulu vit hava eitt ógvusligt kjak um, hvussu tað skal gerast næstu ferð. Men fyrribils er eingin fyrirtekari, ið hevur vent sær til mín, so eg biði eitt sindur.

– Hvat tú hug at siga okkurt at enda?

– So skuldi tað verið okkurt, so sum: »Flong Føroyum!«, »Tveit eg út í okkurt nýtt. Tað er synd ikki at menna seg. Tú ert eitt lítið land, men í mun til fólkatalið hevur tú so ótrúliga nógv listarfólk. Tað er ein sensation! So út við tí - eisini út um Føroyar. Fólk hava tíð at fyrirleika seg har uppi millum tráu fjöllini! Eg gráti, hvørja ferð, eg lendi í Føroyum. Tað er so fantastiskt, tá fjöllini heilsa tær vælkommum heim. Eg eri stolt av at vera føroyingur.

